Samuel 20:18-20:42

I Samuel 20:18-42

(18) Jonathan said to him, "Tomorrow will be the new moon; and you will be missed when your seat remains vacant. (19) So the day after tomorrow, go down all the way to the place where you hid the other time, and stay close to the Ezel stone. (20) Now I will shoot three arrows to one side of it, as though I were shooting at a mark, (21) and I will order the boy to go and find the arrows. If I call to the boy, 'Hey! the arrows are on this side of you,' be reassured and come, for you are safe and there is no danger—as the LORD lives! (22) But if, instead, I call to the lad, 'Hey! the arrows are beyond you,' then leave, for the LORD has sent you away. (23) As for the promise we made to each other, may the LORD be [witness] between you and me forever." (24) David hid in the field. The new moon came, and the king sat down to partake of the meal. (25) When the king took his usual place on the seat by the wall, Jonathan rose and Abner sat down at Saul's side; but David's place remained vacant. (26) That day, however, Saul said nothing. "It's accidental," he thought. "He must be unclean and not yet cleansed." (27) But on the day after the new moon, the second day, David's place was vacant again. So Saul said to his son Jonathan, "Why didn't the son of Jesse come to the meal yesterday or today?" (28) Jonathan answered Saul, "David begged leave of me to go to Bethlehem. (29) He said, 'Please let me go, for we are going to have a family feast in our town and my brother has summoned me to it. Do me a favor, let

שמואל א כי:ייח-מייב

(יח) וַיִּאמֶר־לְוֹ יָהוֹנַתַן מַחַר חָׁדֵשׁ וְנִפְּלֶּדְתַּ כֵּי יָפַקָד מוֹשַבֶּך: (יט) וְשִׁלְשָׁתַּ תַּרֶד מָאֹד וּבַאתַ אֱל־הַמַּלְוֹם אֱשֶׁר־נָסְתַּרְתַּ שֵׁם בִּיִוֹם הַמַּעשָה וַיַשַּׁבָתָּ אַצֵּל הַאָּבֶן הַאַזַל: (כ) ואַנִּי שָׁלְשֶׁת הַחָצִים צְדָה אוֹרֶה לְשֲׁלַח־לִי לְמַטַּרָה: (כא) וָהְנָּהֹ אֵשְׁלַח אֶת־הַנַּעַר לַדְּ מָצֵא אֶת־הַחָצֵים אָם־אַמֹר אֹמַר לַנַּעַר הָנָה הַחָצֵים ו מִמָּךְ וָהָנַה קַחֲנוּ ו וַבָּאַה כִּי־שַׁלְוֹם לָדֵּ וָאֵין דַּבָר חַי־יִהוַה: (כב) וָאָם־כָּה אֹמֵר ּ לַעֶּׁלֶם הַנָּה הַחָּצִים מִמְּךְ וָהָלְאָה לֵּךְ כִּי שׁלַחַהָּ יָהוָה: (כג) וַהַּדַבַּר אֲשֵׁר דָבַרנוּ אֲנִי (ס) נאַתַּה הָנָה יָהוָה בֵּינֵי וּבֵינָדְּ עַד־עוֹלַם: (כד) וַיִּסַתֵר דָּוָד בַּשַּׂדָה וַיָהֵי הַחֹּדֶשׁ וַיֵּשֶׁב הַמֵּלֶךְ על־[אֶל־] הַלְּחָם לְאַכְוֹל: (כה) נֵישֶׁב המלך על־מושבו כפעם ו בפעם אל־מושב הַלֹּיַר וַיַּקָם יִהְוֹנַתָּן וַיָּשֶׁב אַבָנָר מְצֵּד שְׁאִוּל וַיָּפַּקָד מָקוֹם דָוָד: (כו) וַלְאֹ־דָבֵּר שֲאָוּל מָאָוּמָה בַּיָּוֹם הַהָּוֹא כִּי אֲמַר מְקָרֵה הוֹא בַּלֹתֵי טהור הוּא כֵּי־לֹא טהור: (ס) (כז) ויָהִי מַמַּחַרָת הַחָּדֵשׁ הַשֶּׁנִי וַיַּפַּקָד מְקוֹם דָּוָד (ס) וַיָּאמֶר שַׁאוּל אֱל־יָהוֹנַתֻן בְּנוֹ מַדּוּעַ לא־בא בורישי גם־תמול גם־היום אָל־הַלַּחֶם: (כח) נַיַּעַן יָהוֹנַתָן אֶת־שַׁאִוּל נְשָׁאֵל נִשְׁאֵל דַנַד מַעְמַדֵי עַד־בַּית לְחַם: (כט) נַלּאמֶר שַׁלְחֵנִי נַא כֵּי זֶבַח מִשְׁפַּחָה לְנוּ בּעִיר וָהָוֹא צְוָה־לִי אחי וְעַהָּה אָם־מצאתי חַן בַּעִינִיךּ אָמַלְטַה נַּא וָאַרָאַה אֶת־אָחַי עַל־כֵּן לֹא־בָּא אֱל־שִׁלְתַן הַמֵּלְדְּ: (ס) (ל) ניַקר־אָף שאוּל בִּיהוֹנתוֹ וַיִּאמֵר לוֹ

me slip away to see my kinsmen.' That is why he has not come to the king's table." (30) Saul flew into a rage against Jonathan. "You son of a perverse, rebellious woman!" he shouted. "I know that you side with the son of Jesse—to your shame, and to the shame of your mother's nakedness! (31) For as long as the son of Jesse lives on earth, neither you nor your kingship will be secure. Now then, have him brought to me, for he is marked for death." (32) But Jonathan spoke up and said to his father, "Why should he be put to death? What has he done?" (33) At that, Saul threw his spear at him to strike him down; and Jonathan realized that his father was determined to do away with David. (34) Jonathan rose from the table in a rage. He ate no food on the second day of the new moon, because he was grieved about David, and because his father had humiliated him. (35) In the morning, Jonathan went out into the open for the meeting with David, accompanied by a young boy. (36) He said to the boy, "Run ahead and find the arrows that I shoot." And as the boy ran, he shot the arrows past him. (37) When the boy came to the place where the arrows shot by Jonathan had fallen, Jonathan called out to the boy, "Hey, the arrows are beyond you!" (38) And Jonathan called after the boy, "Quick, hurry up. Don't stop!" So Jonathan's boy gathered the arrows and came back to his master.— (39) The boy suspected nothing; only Jonathan and David knew the arrangement.— (40) Jonathan handed the gear to his boy and told him, "Take these back to the town." (41) When the boy got there, David emerged from his concealment at the Negeb. He flung himself face down on the ground and bowed low three times. They kissed each other and wept together; David wept the longer. (42) Jonathan said to David, "Go in peace! For we two have sworn to each other in the name of the LORD: 'May the LORD be [witness] between you and me,

בורנעות המרדות הלוא יַדַעתי כּי־בֹחֵר אַמַּה לבוריִשִּׁי לבַּשִׁתּדְּ וּלִבְשָׁת עַרָוַת אָמֵדְ: (לא) כֵּי כַל־הַיַּמִים אֲשֵׁר בַּן־יִשֵּׁי חֵי עַל־הַאָדַמָּה לְאׁ תִכּוֹן אַתַּה וּמַלְכוּתֵדְּ וְעַתַּה שָׁלָּח וָקַח אֹתוֹ אֶלֵי כֵּי בֶן־מֲוֶת הָוֹא: (ס) (לב) וַיַּעל יָהָונתוֹ אַת־שׁאַוּל אביו וַיָּאמֶר אַליו למה יוּמַת מה עשה: (לג) וַיּטל שאַוּל אַת־החבית עַלַיִיו לְהֹכֹּתְוֹ וַיַּדֶעֹ יִהְוֹנַתְׁן בִּי־כַלַה הֵיא מֶעָם אַבִיו לְהַמֵּית אַת־דַּוָד: (ס) (לד) נַיָּקָם יָהוֹנַתֵן מֵעָם הַשְּׁלְתַן בּחַרי־אָף ולא־אַכַּל בַּיוֹם־הַחֹדֵשׁ הַשֵּׁנִי לֶחֶם כֵּי נֶעְצַב' אֱל־דַּוָּד כֵּי הָכָלְמְוֹ אֲבֵיו: (ס) (לה) וַיָהֵי בַבּֿקָר וַיָּצֵא יָהוֹנַתַן הַשַּׂדָה לְמוֹעֵד דוד ונער קטן עמו: (לו) ויאמר לנערו רץ מָצֵא נַאֹ אֶת־הַחָּצִּים אֲשֵׁר אַנֹכִי מוֹרֶה ַלז) :הַנְעַר לַץ וָהָוּא־יַרָה הַחָצִי לְהַעֲבָרוֹ: (לז) וַיבָא הַנַּעַר עַד־מָקוֹם הַחֵּצִי אַשֵּׁר ירָה יהונתן וַיִּקרֹא יָהוֹנתו אַחַרִי הַנַּעַר וַיֹּאמָר הַלוֹא הַחַצִי מִמְּדְּ וַהַלְאַה: (לח) וַיִּקְרָא יָהוֹנַתֵּן אַחַבֵי הַנַּער מְהֶבָה חִוּשַׁה אַל־תַּעַמִד נֵילְקُט נַעַר יָהוֹנתוֹ אַת־החצי [הַחָּצִּים] וַיַּבָא אֶל־אָדֹנֵיו: (לט) וָהַנַּעַר לְאֹ־יַדָע מָאָוּמָה אַך יָהוֹנַתוֹ וְדַוֹּד יַדְעוּ אֶת־הַדַּבַר: מ) ניתן יהונתן את־כַּליו אַל־הַנַּעַר (מ) אָשֶׁר־לֶוֹ וַיָּאֹמֶר לֹוֹ לֻךְּ הָבֵיא הָעֵיר: (מא) הַנַעַר בָּא וְדַוָּד קָם מָאֱצֵל הַנָּגַב וַיָּפּּל לְאַפֵּיו אַרצַה וַיִּשָׁתָּחוּ שַׁלְשׁ פִּעַמֵים וַיִּשָּׁקוּ ו אֵישׁ אַת־רַעָּהוּ וַיִּבַכּוּ אֵישׁ אַת־רַעָּהוּ עַד־דּוָד הגדיל: (מב) נַיָּאמֶר יְהוֹנַתֵן לְדָוִד לֵךְ לְשַׁלְוֹם אֲשֶׁר נִשְׁבַּענוּ שָׁנִינוּ אֲנַחָנוּ בִּשֵׁם יָהוָה לָאמֶר יִהוֶה יָהְיֵה וּ בֵּינֵי וּבֵינָׁדְּ וּבֵין זרעי ובין זרעה עד־עולם: (פ)

and between your offspring and mine, forever!"

Made with the Sefaria Source Sheet Builder www.sefaria.org/sheets